

گفت‌وگوی صبا با عوامل نمایش گوریل پشمالو

تراژدی انسان مدرن در دنیایی شعارزده

علی سیروسیان:

گوریل پشمالو پیش از هر زمانی جواب می‌دهد

گوریل پشمالو یکی از پیچیده‌ترین نمایشنامه‌های قرن بیستم است. روند کار روی متن برای رسیدن به اجرا چگونه بود؟

بله این متن به شدت سخت و سنگین است. زمانی که این متن را انتخاب کردم حدس می‌زدم که احتمالاً مخاطب عام در ارتباط گرفتن با این متن دچار سختی شود ولی برای مخاطب تئاتری حتی خواندن کتابش هم مسلماً بسیار لذت بخش خواهد بود. به نظر من گوریل پشمالو حرف بسیار مهمی می‌زند و با اینکه سال‌ها از این متن گذشته حرفش هنوز در جوامع دیده می‌شود و جواب می‌دهد. به همین علت هم خیلی دوست داشتم پیامی که گوریل پشمالو دارد به کسانی که این کتاب را خوانده‌اند برسد پس تلاش کردم کار را سبک‌تر کنم جوری که مخاطب عام هم بتواند با آن ارتباط بگیرد، دوستش داشته باشد و به آن حرفی که می‌خواهد بزند تا آخر گوش بدهد. بنابراین یک سری از پارت‌های تکرار شونده را حذف کردیم و موسیقی به

کار اضافه شد و یک مقدار رنگ و لعاب بیشتری به کار دادیم تا مخاطب عام جذب شود در این زمینه مهمترین المان موسیقی بود. در تمرینات ایده‌های

مختلف را تست کردیم تا ببینیم چه می‌توانیم بکنیم که اثر هم برای ما و هم برای مخاطب راحت‌تر شود. آقای اکبر زنجانیپور اجرای فوق‌العاده‌ای از نمایشنامه گوریل پشمالو به صحنه برده‌اند و از آنجایی که مسلمانم نمی‌توانستم حتی نصف کاری که آن گروه انجام داده بود را انجام بدهم سعی کردم چیزی که به نظر خودم بیشتر شبیه به من است را به کار اضافه کنم و یک المان‌هایی از خودم در اثر باشد.

صحنه سالن استاد انتظامی چندان بزرگ نیست اما با یک دکور چند منظوره فضاهای مختلف کشتی، کافه، زندان و همینطور اتحادیه را نشان داده‌اید و با کمک نور فضا سازی‌های متفاوتی ایجاد کرده‌اید لطفاً در این موارد بگویید.

برای طراحی صحنه ما ایده‌های متفاوتی را اتود زدیم و به پارامترهای متفاوتی فکر کردیم ولی مهمترین مسئله هزینه بود که دست ما را می‌بست. یک سری از ایده‌ها هزینه‌های بسیار زیادی در برداشت و مدام مجبور بودیم که کار را سبک‌تر کنیم. ولی امروز میبینم که صحنه انتخابیمان خیلی در کار به ما کمک کرد. در قسمتی از نمایش ماصحنه‌ای از کار آتش اندازان کشتی را می‌بینیم که نور از پشت به باز بگران می‌تابند و به نوعی ما تصویری ضد نور و سایه‌وار از آنها می‌بینیم با اینکه ممکن است نور در این لحظه حتی مخاطب را اذیت کند ما ترجیح دادیم که به این شکل باشد چون فکر

نمایشنامه گوریل پشمالو
نوشته یوجین اونیل این
روزها در سالن استاد

مریم عظیمی
گفت و گو

انتظامی خانه هنرمندان با علاقه‌مندان به تئاتر دیدار می‌کند. علی سیروسیان به همراه گروه جوانش اجرایی متفاوت و پر انرژی را تقدیم مخاطبان می‌کنند. به بهانه امتیاز بالای کاربران تیوال به این نمایش خبرنگار صبا گفت‌وگویی با عوامل این نمایش داشته که در ادامه می‌خوانید.

می‌کنم متن به شکلیست که شاید مخاطب باید در آن شرایط زندگی که بازیگران نقش‌ها ایفا می‌کنند سهیم شود و تجربه‌ای مشابه را زیست کند در نتیجه در صدای سوت قطار هم از یک صدای گوش‌خراش استفاده کردیم. تعمداً صدایی را انتخاب کردیم تا همان قدر که به صورت ناگهانی به کارگران استرس و شوک وارد می‌کند به مخاطبین نیز استرس و شوکی حتی بیشتر وارد کند.

نمایش بخش‌های موزیکالی دارد که طراحی حرکت متناسب با آن صحنه‌ها بر عهده علی آریا بوده آیا به دیدگاه شما نزدیک بود؟
بله، ما برای صحنه کار آتش اندازان نیاز به فرم داشتیم و با توجه به اینکه این صحنه ضد نور است مجبور بودیم حرکاتی انتخاب کنیم که در لحظه جذاب باشند. بازیگر شعر می‌خواند و کاری انجام می‌دهد در نتیجه ما به استفاده از فرم روی آوردیم. آقای علی آریا یک سری حرکات طراحی

کردند که به صورت فرمیک کار چند کارگر آتش انداز کشتی را که توسط فردی رهبری می‌شوند به همراه موسیقی و سرود خواندن نشان می‌داد.

بزرگترین چالش‌های شما در

تولید این اثر چه بود؟

یکی از چالش‌ها

این بود که خودم

بتوانم ارتباطی

